tento názor projevuje, vycházejíc při tom z předpokladů v rozsudku neobsažených, že obžalovaný Ch. způsobil K-ovi jen lehké ublížení na těle, po případě, že zavinil, že si K. pádem na zem nalomil žebro, že není zjištěno, že obžalovaní na poraněného alespoň vztáhli ruku, a že mu některý z nich zlým nakládáním způsobil těžké poranění, — nezasluhuje povšimnutí. Odsuzujícímu rozsudku nelze vytknouti právní omyl v žádném směru. Bylo proto zmateční stížnost dílem jako neodůvodněnou, dílem jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2968.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák. se v subjektivním směru nevyžaduje zvláštní zlomyslnost; stačí jakékoliv úmyslné jednání, spojené s pachatelovým vědomím, že jeho jednání je způsobilé přivoditi (bude míti v zápětí) následky (nebezpečí) naznačené v § 85 b) tr. zák.; stačí způsobení nebezpečí i jen pro zdraví nebo bezpečnost těla lidem, a to dokonce i jen osobě jediné.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Zm I 203/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 28. února 1927, jímž byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin veřejného násilí podle § 87 tr. zák., uznán vinným toliko přestupkem podle § 15 čís. 4 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Podle rozsudkového zjištění pronesl obžalovaný (podle obžalovacího spisu) při výtržnosti na schůzi fašistické strany dne 28. září 1926 v předsíni sálu hotelu »Na knížecí« v D. výrok: »Hoši, nože ven, bodejte je.« V takto zjištěném výroku (výkřiku) obžalovaného neshledal nalézací soud skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí podle § 87 tr. zák., pro který byla naň vznesena obžaloba, nýbrž podřadil jej skutkové podstatě pouhého přestupku podle § 15 čís. 4 zákona na ochranu republiky (veřejného vybízení k hromadnému páchání nejméně přestupku proti bezpečnosti těla). Podle rozsudkových důvodů nevzal totiž nalézací soud po stránce subjektivní za prokázáno, že si obžalovaný byl toho vědom, že svou činností, zjištěným výkřikem může způsobiti nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost těla lidem, že tedy není prokázána zlomyslnost jeho jednání. Zmateční stížnosti, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Zdůrazňujíc v podstatě správně, že k subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák. stačí jakékoli úmyslné jednání, spojené s pachatelovým vědomím, že

jeho jednání je způsobilé přivoditi (bude míti v zápětí) následky (nebezpečí) naznačené v § 85 b) tr. zák., že se k ní tudíž zvláštní zlomyslnosti nevyžaduje, zmateční stížnost právem vytýká, že pro onen rozsudkový závěr nejsou vůbec uvedeny důvody. V rozhodovacích důvodech se praví jen zcela všeobecně, že ono vědomí obžalovaného a tedy i zlomyslnost jeho jednání nemá nalézací soud za prokázány »vzhledem k okolnostem«; z důvodů není však nejen zřejmo, které okolnosti měl při tom nalézací soud na zřeteli, nýbrž nejsou v nich až na doslov výroku samotného zjištěny nižádné skutkové okolnosti vůbec, tím méně okolnosti, které by mohly míti význam pro řešení otázky subjektivního zavinění obžalovaného vůbec a pro onen negativní závěr rozsudkový zvlášť. Neméně v právu je zmateční stížnost též, pokud spatřuje vnitřní rozpor rozsudku v tom, že podle jeho rozhodovacích důvodů nalézací soud nevzal sice za prokázané vědomí obžalovaného, že svým výkřikem může přivoditi nebezpečí naznačené v § 85 b) tr. zák., a jakž dodati sluší, v důsledku toho (arg. slovo »tedy«, jehož bylo v této spojitosti použito) ani zlomyslnost jeho jednání, naproti tomu se v zápětí tamtéž zjišťuje, že obžalovaný týmž výrokem (výkřikem) vybízel větší počet osob ke hromadnému páchání činu, jímž mohla býti ohrožena tělesná neporušenost přítomných lidí, tedy nejméně přestupku proti bezpečnosti těla. Uváží-li se, že ke skutkové podstatě zločinu podle § 87 tr. zák. stačí zejména i po stránce subjektivní způsobení nebezpečí i jen pro zdraví nebo bezpečnost těla lidem (§ 85 b) tr. zák.) a to dokonce, jak zmateční stížnost správně připomíná, i osobě jen jediné, je zřejmo, že jsou v rozsudku zjištěny skutečnosti, které, vylučujíce se navzájem, nemohou logicky vedle sebe obstáti. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, zrušiti napadený jí rozsudek jako zmatečný podle čís. 5 § 281 tr. ř. a odkázati věc podle § 288 čís. 1 tr. ř. na soud prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2969.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Ustanovení § 1 zákona chce postihnouti každé odstranění majetkových předmětů, zejména také jich ukrytí, jež se stalo v úmyslu tam naznačeném (všechny počiny dlužníkovy čelící k zkrácení věřitele).

»Odstraněním« je i zúmyslné přenesení majetkových předmětů z místa, kde se obyčejně nalézají a kde exekuční věřitel (jeho zástupce) mohou to o nich předpokládati, na jiné místo za účelem, by tím bylo jejich nalezení oněmi osobami stíženo; není třeba, by odstranění bylo takovým, že by nalezení věci bylo nemožným, stačí, je-li tím nalezení aspoň stíženo.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, Zm I 453/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu